

”וְהוֹרֵשְׁתֶּם” בכל דור // סיכור

וליישב עלינו לעשות זאת בתמימות, ללא חשבונות צבאיים. וכעת הגיע הזמן ללכת לישון” הוא כיסה את הקטן בשמיכה.

ושלמה? הוא הנהן בעיניים בורקות, מבטיח לאביו שיזכור זאת תמיד.

”הבנת?” שאל אלישע את רועי, בן דודו לאחר שזה סיפר לו על יוכוח שהיה בישיבתם בנוגע לחזרה לגוש קטיף ”השיחה הזאת בין דוד המלך לשלמה אולי התקיימה ואולי לא, אך ודאי הייתה יכולה לקרות. מה אתה חושב, דוד המלך צודק?”

”בטח שהוא צודק” הסכים רועי, בעודו חותך לעצמו חתיכה מהאבטיח.

”התורה לא משתנה. כמו בימיהם כך בימינו, נכון? תודה רועי” אלישע נגס בהנאה באבטיח.

”כן” אישר רועי שלא הבין לאן חותר בן דודו ”אגב, החתיכה הזאת הייתה בשבילי”.

”אוי, סליחה. אז כמו שדוד המלך אמר, אנחנו צריכים לכבוש את עזה, לבנון, סיני ירדן ואת כל ארץ ישראל השלמה. לא בגלל הביטחון, הצבא או אמריקה, אלא רק – כי ה’ אמר!” התלהב אלישע.

”נכון, אחי, זה כל כך נכון” רועי נדבק בהתלהבות ובאמיתות הדברים שאמר ”אני צריך להגיד את זה לחבר’ה בישיבה”.

”לא רק לחבר’ה בישיבה, צריך לפרסם את זה לכל עם ישראל. לשנות את השיח על ’רצועת ביטחון’ ולעבור לדבר על ירושת הארץ כמו שכתוב בתורה” מבלי משים נטל את חתיכת האבטיח שנחתכה על ידי רועי.

”אם כבר מדברים על לעשות את רצון ה’, אולי נתחיל ב’לא תגנוב” צחקק חותך האבטיח, אלישע החזיר לו את החתיכה כשצבע פניו דומה לצבע הפרי העסיסי.

”תאכל, תאכל” צחק רועי והתחיל לחתוך פרוסה נוספת ”אגב, מה שאמרת, שצריך לפרסם את זה לכל ישראל, זה נכון. אבל מה אני הקטן יכול לעשות בשביל זה?”

”מחר אני הולך לחוות ’נווה איתן’, לרשת את הארץ שה’ נתן לנו. אולי תצטרף?”

”אממ...” רועי הביט על חולצתו הלבנה שטיפת אבטיח ניתזה עליה והרגיש צורך עז להחליף את חולצתו בדחיפות ”אני פחות בקטע לרעות צאן וכל זה”.

”הייתי צריך לנחש שאיסטניסט כמוך לא ירצה לבוא לחווה שיש בה אפשרות להתלכלך” התאכזב אלישע.

”אבל יש לי רעיון אחר, אני אארגן קבוצה מהישיבה שלי ונבוא ביחד להכיר את החווה”.

”כן?” היסס אלישע, הייתכן שחבורה של בחורים ’עירוניסטים’ ירצו לבוא לחווה בהר חברון?

”כן, ואתה תספר להם מה שסיפרת לי עכשיו על דוד ושלמה וירושת הארץ” ככל שרועי חשב על הרעיון כך הוא התלהב ממנו יותר.

”זה רעיון ממש טוב” התלהב גם אלישע בעודו נוגס בחתיכת אבטיח.

ורועי? הוא לא הבין איך יתכן שבמשך רבע שעה הוא חותך את האבטיח ולמרות זאת עדיין לא טעם ממנו מאומה.

”הסבר נא לי אישי, מפני מה לא הורשתם את היבוסים אשר בירושלים?” שאלה עדיה את אישה בצהרי יום השבת, עת ישבו בחצר ביתם, נחים מעמל השבוע.

סוף סוף הוא חזר הביתה אחרי תקופה ארוכה בה נלחם את מלחמת ה’ בעממים היושבים בארץ כנען. לא לבדו לחם, שבט בנימין כולו, יחד עם שאר שבטי ישראל, נלחם לרשת את הארץ הקדושה כשם שציווה אותם ה’.

”מדוע הותרתם את היבוסים לשבת בירושלים?” עדיה לא התכוונה להרפות ”הלא ה’ א-לוקינו ציוונו שלא להותיר אף לא גוי אחד בארץ”.

”האינך סומכת על מנהיגינו?” תמה גאלאל אישה ”הנך חושבת שהם אינם יודעים את אשר צונו ה’? מלבד זאת, ירושלים הינה עיר קטנה בפאתי נחלת בנימין והיבוסים היושב בה אינו עם רשע כנעננים. בעזרת ה’ נוכל לחיות לצדם בשקט עוד שנים רבות”.

”אבל ה’ אמר שאסור להותיר אף עם משבעת העממים בארץ אשר נתן לנו” התעקשה בקול חנוק.

”שמעי נא, עדיה, למנהיגי צבא ישנם שיקולים רבים שלא תמיד אנו, הפשוטים שבעם, יכולים להבין” השיב בקול סלחני. משראה את חוסר ההסכמה שעל פניה ניסה לשכנעה בדרך אחרת ”ראי, הרי כל השבטים לא כבשו את כל נחלתם, חלקם אף הותירו מחוזות שלמים בידי העממים. אנחנו השבט היחיד שכבש את כל נחלתו”.

”חוץ מירושלים” לחשה בקול כמעט בלתי נשמע.

”חוץ מירושלים” הסכים גאלאל ”עיר קטנה וזנוחה שאינה שווה את הזמן והכוחות שיידרשו לכיבושה. בן ישראל אחד שיפגע לא שווה את העיר הזאת” הכריז בקול נחרץ.

עדיה שקטה, אין טעם להמשיך את הוויכוח ולו רק מפני שאינה רוצה לריב עם גאלאל שרק עכשיו חזר מהמלחמה. אך בסתרי ליבה עוד תהתה על הנהגת המנהיגים, האם לא הורישו את ירושלים מפני רצון ה’ או שמא...

וגאלאל? גם הוא שתק, אין טעם להמשיך את הוויכוח ולו רק מפני שאינו רוצה לריב עם אשתו. אך בסתר ליבו עדיין תהה מדוע אינה מסוגלת לכופף את ראשה ולהבין שמנהיגי הצבא שוקלים את מעשיהם בתבונה וודאי לא סתם קיבלו את ההחלטה להשאיר את היבוסים לשבת בירושלים?

”הבנת?” דוד ליטף את ראשו של הקטן ”השיחה הזאת בין גאלאל לעדיה אולי התקיימה ואולי לא, אך ודאי הייתה יכולה לקרות”.

שלמה הקטן הביט באביו בעיניים גדולות.

”בירושלים, העיר הקטנה ששבט בנימין התעצל לכבוש בכניסתם לארץ, עד לפני שנים ספורות ישבו בה היבוסים”.

”אז אבא, איך היום אתה מלך בירושלים?” העיניים של שלמה כמעט ונקרעו מסקרנות.

דוד חיך למשמע חכמת בנו הקטן ”לפני מספר שנים, כשגיליתי שה’ בחר שבירושלים ייבנה ביתו, הכרזתי מלחמה וצבא ישראל יצא לכבוש את העיר בגבורה ובניסים גדולים, אך זה כבר סיפור לפעם אחרת. רק זכור זאת בני, תמיד תעשה את רצון ה’ בתמימות, בפרט בעניינים הנוגעים לעם ישראל ולארצו. אף פעם אל תחשוב חלילה שיכול להיות מנהיג בישראל שכביכול מבין בענייני צבא טוב יותר מהבורא יתברך. אם הוא צווה אותנו לכבוש, לרשת

